

РЕЙ БРЕДЪРИ ДРАКОНЪТ

Превод от английски: А. М., 1975

chitanka.info

Нищо не се поклаща по безкрайната блатиста равнина, само диханието на нощта полюшва ниската трева. Много години под огромния сляп щит на небосвода не е прелитала птица, някога камъните тук бяха сякаш живи, а сега са ситен прах. В душите на двамата, свити край загубения в пустинята огън, сега тръпне само нощта и по жилите им тихо и равномерно струи тъмнината. Пламъците играят по брадатите им лица, танцуват с оранжеви отблясъци в дълбоките кладенци на зениците им. Всеки се вслушва в равномерното и спокойно дишане на другия и дори чува как бавно, като на гуцер, се спускат миглите му. Накрая единият започва с меч да разравя жаравата.

— Стига, глупак, ще ни издадеш!

— Много важно — отговаря другият. — Все едно, драконът ще ни чуе отдалеч. Пък и е студено, боже милостиви. По-добре да бях останал в замъка.

— Дошли сме не за сън, а за смърт.

— Защо? Кажи де, защо? Драконът нито веднъж не е идвал в нашия град.

— Тихо, глупчо. Той изяжда всеки, който ходи сам между нашия град и другия.

— Нека го изяжда, ние ще се върнем в къщи.

— Шшшт, чуваш ли?

Двамата замряха. Чакаха дълго, но в нощта само страховито потреперваха кожата на конете, като дайрета от черно кадифе под звъна на сребърните стремена.

— Пък и мястото ни едно... — въздъхва вторият. — Тук не чакай добро. Някой издухва слънцето и веднага — нощ. А после, после... Господи, казват, че от очите на този дракон излизал огън, дишал бяла пара, отдалече се виждало как се влачи по тъмната равнина, обвит в серен пламък и гръм, подпалващ тревата. Овцете от страх се разпръскват на всички страни и умират обезумели. Жените раждат чудовища. От яростта на дракона стените падат, бойниците се разрушават и стават прах. На сутринта хълмът е засипан с трупове. Кажи, колко рицари се опитаха с това чудовище и загинаха, ще загинем ли и ние?

— Стига, омръзна ми!

— Ще ти омръзне, да! След тази пустош аз даже не знам коя година сме.

— Деветстотна от рождество Христово.

— Не, не — прошепна другият и замижа. — Тук, е Вечността. Чувствам, ще избягам назад, на пътя — а там всичко е друго, градът сякаш не е бил, хората още не са родени, камъните за крепостта са още в каменоломната, гредите са още в гората; не ме питай откъде знам това, самата равнина го знае и ми го подсказа. А ние седим тук самотни в страната на огнения дракон. Господи, спаси ни...

— Скрий страха в себе си, но не забравяй меча и бронята.

— Драконът идва невидимо откъде, ние не знаем къде живее. Той изчезва в своите облаци, ние не знаем къде отива. Е, какво пък, да сложим доспехите.

Той не успя да сложи сребърната ризница, вторият отново се обърна и застина.

От сумрачната далечина, където цареше тъмнина и самотност, от самото сърце на равнината се откъсна вятър и донесе пясък — онзи, който тече в часовниците и отмерва времето. В дълбочините на този невидан вихър горяха черни слънца и плуваха милиарди изгорели листа, откъснати от неизвестно какви есенни дървета. Под този горещ вихър се топяха поля и хълмове, костите изтъняваха сякаш от восък, кръвта помътняваше, ставаше тежка и бавно се утаяваше в мозъка. Вихърът налиташе — летяха хиляди умиращи в смут души. Беше сумрак, обвит в облаци, обвит в нощ, и тук нямаше място за човек, и нямаше време, и нямаше часове — всичко си отиде, останаха само двамата в безликата пустиня, във внезапната вледеняваща буря, в белия трясък, който се надига зад прозрачно-зеления щит на мълниите. Порой удари тревата, после всичко утихна в и хладната тъмнина в бездиханната нощ остана само живата топлина, че са двама.

— Ето — прошепна първият. — Това е то!

Отдалеч, от много мили идваше оглушителен гръм и пукот. Идваше драконът.

Двамата мълчаливо сложиха мечове и седнаха на конете. Началната полунощна тишина се разкъса от грозно съскане, драконът стремително се надигаше — по-близо, по-близо; над хълма светнаха свирепи огнени очи, изникна нещо тъмно, неясно, изпълзя, извивайки се и се скри в долината.

— По-бързо!

Те пришпориха конете към близката падина.

— То ще мине оттук.

Шлемовете се спуснаха, ръцете в железни ръкавици вдигнаха копия.

— Да се надяваме на господ!

Миг — и драконът превзе ската. Огнено-рижите очи на чудовището се впиха в тях, по доспехите избухнаха алени искри и отблясъци. С ужасяващ неистов вопъл и рев драконът се втурна напред.

— Помогни ни, гос...

Копието удари под жълтото око без мигла, изви се и конникът излетя от седлото. Драконът го подмете с нозете си, докосна с горещото си рамо втория кон и го хвърли далеч заедно с онзи на седлото, разби ги в камъка, а чудовището с пронизителен вой и писък се замъкна нататък, цялото обвито в жълто-ален пламък, в огромни меки пера от слепящ горчив дим.

— Видя ли? — попита някой. — Точно както ти казах.

— Наистина, съвсем същото. Рицар в доспехи, да пукна, ако ме лъжат очите. Ние го смачкахме!

— Ще спреш ли?

— Опитвал съм. Не намерих нищо. Не обичам да спирам в тази пустош. Дяволска работа, има нещо нечисто.

— Но ние убихме някого!

— Бях включил свирката непрекъснато, можеше да се махне, а той сам връхлетя.

Разкъсаха пелената на мъглата.

— В Стокли ще бъдем навреме. Хвърли още малко въглища в пещта, Фред!

Нов вик смути капките роса от празното небе. Издишвайки огън и ярост, нощният експрес мина долината, с щурм превзе височината и се скри, изчезна безвъзвратно в студената северна далечина: останаха само черен дим и пара, които още дълго витаеха в оцепенелия въздух.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 136/1975

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.